

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 4 грудня 2014 року № 49 (576)

ПАМ'ЯТНА НІЧ ЄВРОМАЙДАНУ

У ніч з 29-го на 30-е листопада, в річницю звірячого побиття учасників Євромайдану, з ініціативи ведучої того, вже історичного, виступу студентської молоді, співачки й громадської діячки Руслани Лижичко, відбулась громадська акція в пам'ять про цю подію. Ведучі: Руслана й Микола Вересень надавали слово відомим діячам України й Світу, серед яких – відомі діячі з Грузії, Литви, Канади, США, Євросоюзу та Росії, які оцінювали роль і наслідки минулорічних подій на Майдані для України та світу.

Протягом всієї ночі перед учасниками тих трагічних подій виступали відомі своєю громадянською позицією артисти: Фома з гурту «Мандри», Антоніна Матвієнко, Анастасія Приходько та інші. Душу й тіло зігрівали, окрім музики, ще й вже традиційні гарячий чай та палаючі бочки… О 4-ій ночі, в пам'ять про трагічні події, запалили свічки… А о 7-ій пішли ходою до Михайлівського Храму, який в ту пам'ятну ніч дав прихисток для гнаних і поранених… З 7-ї до 9-ї в Золотоверхому відбулась пам'ятна служба на честь героїв тих днів, в якій взяли участь Президент України Петро Порошенко з дружиною…

О 14-ій з ініціативи Патріарха Київського й всієї Руси-України Філарета на Михайлівській площі відбулася Літургія на захист української державності й територіальної цілісності України, в котрій активну участь взяли всі керівні особи Українського православ'я. Під час Літургії також вшанували пам'ять постраждалих студентів, загиблих Героїв Небесної сотні, а також загиблих й поранених Героїв Української Вітчизняної війни 2014-го…

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ДРУЖЕ!
ПІДТРИМАЙ НАШУ «НАЦІЮ І ДЕРЖАВУ»!

Завершується передплата періодичних видань на 2015 рік. Редакція тижневика «Нація і держава» – видання Конгресу Українських Націоналістів – гуртує навколо себе прихильників. Сподіваємося, що ми не розчарували їх, тож маємо надію, що й надалі вони залишаться нашими і читачами, і дописувачами. А їхні ряди примножать нові друзі видання.

Нагадуємо: останній день передплати – 15 грудня. Не забудьте навідатися до найближчого поштового відділення і передплатити «Націю і державу». Передплатити не лише для себе, а й для рідних і друзів, для тих, хто через матеріальну скруту відмовляє собі в найнеобхіднішому.

Звертаємося насамперед до членства Конгресу, до тих подвижників національної ідеї, які понад двадцять років тому разом із незабутньою Славою Стецько творили політичну силу українських націоналістів. Сьогодні надзвичайно важливо, щоб саме вони мали вагомий вплив на політику держави та настрої суспільства. Разом ми зуміємо цього добитися – навіть без «інвестицій» заможних «спонсорів» – об'єднавшись навколо видання, яке ніколи не впадало ні в ейфорію, ні в депресію, а послідовно несло людям правду про найвищу цінність – Свободу Нації і Держави. Бо немає вищого обов'язку та святішої справи, ніж служити Україні. На тому стоїмо!

Редакція тижневика «Нація і Держава»

! ВЛАДА

ПАРЛАМЕНТ ВИРУШИВ У «ПЛАВАННЯ»

Коаліціада завершилася скоріше, ніж сподівалося суспільство, – за місяць. П'ять фракцій: Блок Петра Порошенка, «Народний фронт», «Самопоміч», Радикальна партія України та «Батьківщина» сформували коаліцію. Народні депутати, схоже, рвалися до законотворчої діяльності. Тож 27 листопада відбулося перше засідання Верховної Ради України восьмого скликання.

Парламентарії склали присягу, текст якої одночасно із залом озвучував тепер уже екс-спікер Олександр Турчинов. Його, до речі, провели оваціями й скандуванням «Молодець». Далі оперативно обрали головою ВР Володимира Гройсмана і перейшли до обрання Прем'єр-міністра. Відповідно до домовленостей новоствореної коаліції головою уряду став Арсеній Яценюк. Такий вибір позитивно оцінили співзасновники Ініціативи випускників закордонних університетів «Професійний уряд».

Наступний владоформуючий «раунд» було призначено на друге грудня. Саме цього дня відбулося засідання Верховної Ради, на якому народні депутати України сформували і затвердили Кабінет Міністрів.

(Продовження теми на 5-й стор.)

МАЄМО УРЯД ПРОФЕСІОНАЛІВ І ТЕХНОКРАТІВ

Пізно ввечері у вівторок, другого грудня, Верховна Рада України затвердила новий склад Кабінету міністрів. «Маємо уряд професіоналів і технократів», – саме так відгукнулися на склад щойно призначеного КМ ряд випускників закордонних університетів, які об'єдналися заради реформування України. Тож поки що і ми залишаємося оптимістами. Тим паче, що в новому уряді справді є низка високопрофесійних людей з досвідом успішної діяльності.

Отже, парламент провів пакетне голосування. «Кожен міністр буде відповідати за свою ділянку роботу. Кожен буде досягати поставлених цілей. Я, як прем'єр-міністр, буду це контролювати», – наголосив перед голосуванням Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк.

Окрім того, наголосив, що програму роботи від уряду він вимагатиме за 48 годин після призначення.

Закінчення на 2-й стор.

ВЛАДА

МАЄМО УРЯД ПРОФЕСІОНАЛІВ І ТЕХНОКРАТІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Тепер український уряд працюватиме у такому складі:

Валерій ВОЩЕВСЬКИЙ, віце-прем'єр-міністр;

Геннадій ЗУБКО, віце-прем'єр-міністр – Міністр регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України;

В'ячеслав КИРИЛЕНКО, віце-прем'єр-міністр – Міністр культури України;

Анна ОНИЩЕНКО, міністр Кабінету Міністрів України;

Олексій ПАВЛЕНКО, міністр аграрної політики і продовольства України;

Арсен АВАКОВ, міністр внутрішніх справ України;

Ігор ШЕВЧЕНКО, міністр екології та природних ресурсів України;

Володимир ДЕМЧИШИН, міністр енергетики та вугільної промисловості України;

Андрій ПИВОВАРСЬКИЙ, міністр інфраструктури України;

Ігор ЖДАНОВ, міністр молоді та спорту України;

Сергій КВІТ, міністр освіти і науки України;

Олександр КВІТАШВІЛІ, міністр охорони здоров'я України;

Павло РОЗЕНКО, міністр соціальної політики України;

Наталія ЯРЕСЬКО, міністр фінансів України;

Павло ПЕТРЕНКО, міністр юстиції України;

Юрій СТЕЦЬ, міністр інформаційної політики;

Айварас АБРОМАВИЧУС, міністр економічного розвитку та торгівлі;

Степан ПОЛТОРАК, міністр оборони України;

Павло КЛІМКІН, міністр закордонних справ України.

Отже, в Кабміні тепер працюватимуть троє міністрів, які одержали українське громадянство одночасно з високою посадою. Проте Україна для них – близька і добре відома. Так, уродженка Чикаго, етнічна українка Наталія Яресько вже двадцять років проживає і працює в Україні і для України. Її патріотизм і відданість можуть бути лише прикладом для наслідування усім тим, хто намагається іти у владу. По п'ять і десять років живуть в Україні Олександр Квіташвілі та Айварас Абромавичус. В останнього – дружина українка і троє, народжених в Україні, дітей. Всі троє іноземні фахівці справили позитивне враження і під час затвердження їх міністрами, і після цього – на брифінгу.

Отже, маємо надію – реформу будуть. І розквіт України – також.

О. ДМИТРЕНКО

НА ПУЛЬСІ

ГАРАНТІЇ БЕЗ ГАРАНТІЙ?

(До 20-ліття підписання Будапештського меморандуму)

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

«Кругла» дата з дня підписання Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року дає нагоду з позицій сьогодення поміркувати про наслідки цього документу для нашої держави.

Але спершу варто пригадати обставини, за яких було підписано Меморандум. Точку зору вищого керівництва США в тому ж таки 1994 році у книзі «Дипломатія» влучно схарактеризував колишній державний секретар Генрі Кіссінджер: «Буш із жалем поставився до розпаду горбачовського СРСР, а Клінтон змирився зі спробами відновити колишню сферу російського впливу. Американські керівники не бажають традиційно дипломатично гальмувати російську політику через побоювання спровокувати уявних націоналістичних опонентів Єльцина (а перед тим Горбачова).»

Ми й сьогодні є свідками такого, сказати б, обережного підходу лідерів деяких європейських країн та й зрештою США: мав на увазі заяви про необхідність враховувати так звані «інтереси Росії», залучення держави-агресора до переговорного процесу попри те, що весь світ уже знає, що жодному слову російського керівництва не можна вірити, «страшилки», нібито жорстка позиція щодо Путіна може не лише зашкодити його самолюбству, а й спровокувати російську реакцію, внаслідок чого до влади прийдуть сили, ще чорніші за нинішнього господаря Кремля.

Якщо ж повернутися подумки в 1994 рік, то слід визнати: не підписати Меморандум і не позбутися ядерної зброї Україна практично не могла. На кону стояла альтернатива між міжнародним визнанням та міжнародною ізоляцією. Тогочасні лідери «цивілізованого світу» воліли мати справу з однією Росією, а не з кількома новоутвореними на уламках СРСР державами (на їхню думку, непрогнозованими), побоюючись «розповзання» ядерної зброї, потрапляння її до рук терористичних угрупувань та країн-ізгоїв. Як ми знаємо, згодом Росія вдало використала ці побоювання для дискредитації України в так званому «кольчужному» скандалі.

Зрештою справа і тоді, і зараз полягає не так у володінні ядерною зброєю, як у готовності чи неготовності її застосувати. Повномасштабну ядерну російсько-українську війну та її наслідки важко уявити. Чи була б наявність в Україні ядерної зброї стримуючим фактором, який убезпечив би нашу країну від агресії путінської Росії, – питання радше риторичне.

Нині, в умовах цієї агресії, лунають голоси (і то не лише з боку офіційних російських посадовців, але й деяких тодішніх і нинішніх американських дипломатів) про те, що, мовляв, Меморандум – попри його назву – не давав Україні гарантій безпеки. В цьому зв'язку варто зазначити дві речі. По-перше, посилання на те, що Меморандум – це не угода і що в ньому не прописаний механізм забезпечення безпеки України, видаються некоректними, оскільки за жанром меморандум є різновидом міжнародного договору, так само як декларація, конвенція, угода тощо. Нагадаю, під Будапештським меморандумом стоять підписи трьох президентів та одного прем'єр-міністра. По-друге, положення Меморандуму мають зобов'язуючий характер, зокрема, це стосується статті 2: «Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії та Сполучені Штати Америки підтверджують, що утримуватимуться від погрози силою чи її застосування проти територіальної цілісності або політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не буде застосована проти України інакше як з метою самозахисту або іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй».

Агресією проти України Росія фактично зруйнувала світову систему безпеки, оскільки порушила не лише Будапештський меморандум, але й велику кількість договорів, укладених у рамках ООН, ОБСЄ, Ради Європи та інших міжнародних організацій. Відтак однією із задач української дипломатії мало б стати укладання переліку таких договорів і наполягання на застосуванні до Російської Федерації санкцій, передбачених статутними документами відповідних організацій.

Навряд чи є сенс закидати тодішньому керівництву держави факт підписання Будапештського меморандуму. Однак слід відверто сказати й про інше. Меморандум складається не тільки з наведеної тут статті 2.

Так наступна, стаття 3, недвозначно мовить про те, що сторони «підтверджують перед Україною свої зобов'язання згідно з принципами Заключного Акта ОБСЄ, утримуватися від економічного тиску, спрямованого на підпорядкування своїм інтересам здійснення Україною прав, властивих її суверенітету, і таким чином одержати якісь переваги». Мусимо констатувати, що за всі роки різноманітних економічних воєн Росії проти України (трубних, м'ясомолочних, кондитерських, сирних тощо) керівництво нашої держави не використовувало належним чином міжнародні механізми, зокрема ОБСЄ, для того, щоб привести Москву до тями. Чи заохотило це Кремль після численних порушень статті 3 до порушення статті 2 Меморандуму шляхом анексії Криму та військової агресії проти України, знов-таки питання риторичне.

Повторюся: справа полягає не так у володінні зброєю, як у готовності її застосувати. Тим не менше в сьогоднішній ситуації керівництву нашої держави, мабуть, варто було б розглянути на рівні РНБО питання про можливість виходу України з Договору про нерозповсюдження ядерної зброї в разі звоління з наданням передусім державами-гарантами – Великою Британією та США – належної військової допомоги. Звичайно, це питання потребує професійного вивчення, однак є шанс, що давній острах щодо «розповзання» ядерної зброї (тим паче, що приклад України сьогодні здатні наслідувати ще кілька країн) спрацює краще, ніж традиційні посмішки та потиски рук «на камеру».

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

УКРАЇНА ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ПОЗАБЛОКОВОСТІ.

НАТО ВЖЕ АКТИВНО ДОПОМАГАЄ КИЄВУ

Віталій ЄРЕМІЦА

П'ять натовських фондів, мета яких модернізувати українські Збройні сили та допомагати пораненим військовим, нині запрацювали офіційно. За результатами засідань у штаб-квартирі Альянсу на рівні голів дипломатичних відомств було також ухвалене рішення, яким держави-союзниці закликали Росію поважати свої зобов'язання у рамках Мінських домовленостей та відмовитися від незаконної анексії Криму.

Північноатлантичний альянс і Україна засуджують нарощування Росією своєї військової присутності в анексованому нею Криму та у Чорному морі. Про це заявили міністри закордонних справ 28 країн НАТО і України після зустрічі у брюссельському офісі Альянсу.

Учасники засідання також рішуче засудили «подальшу навмисну дестабілізацію на сході України», яку здійснює Росія, та порушення нею міжнародних норм, зокрема, надання танків, систем протиповітряної оборони й іншого важкого озброєння сепаратистам Донбасу.

У вівторок уряд України також повідомив НАТО, що припинить позаблоковий статус держави, на що в Альянсі відповіли: якщо Україна подасть заявку на вступ – її розглянуть.

Тим часом, попри політичну підтримку зусиль українців владнати конфлікт на сході держави, Північноатлантичний альянс також заявив про практичні кроки допомоги. Йдеться про трастові фонди, які наповнюють держави-союзниці та які сьогодні офіційно запрацювали.

Голова Місії України при НАТО Ігор Долгов каже, що не лише навколо фондів зосереджена допомога Альянсу. «Ми зосередили наше співробітництво навколо нових трастових фондів задля реформування Збройних сил України. Але також ми домовилися удосконалювати нашу стратегічну комунікацію і обмін інформацією, адже нинішня ситуація вимагає більшого обміну інформацією. Посилиться також практична експертна допомога з боку військових радників із різних держав», – сказав посол, пояснюючи, що до Києва прибули і продовжують прибувати досвідчені фахівці з різних галузей: від медичної реабілітації поранених – і до кібернетичної оборони.

Трастові фонди, які вже налічують кілька мільйонів євро, фінансуватимуть реформування та модернізацію української армії та зроблять її більш ефективною, прозорою та допоможуть постраждалим у конфлікті, каже голова НАТО Єнс Столтенберг. «Ми домовилися заснувати чотири трастові фонди для України, і нині вони вже запрацювали, – пояснив голова Альянсу. – Вони стосуються різних сфер – логістики, командного контролю, кібербезпеки і перепідготовки колишніх військових. Ми також нещодавно заснували 5-й фонд, щоб допомогти реабілітації поранених військових».

Єнс Столтенберг також привітав українців зі створенням нового уряду та успішними жовтневими виборами парламенту.

«На тлі продовження дестабілізації України з боку Росії, НАТО продовжуватиме демонструвати тверду політичну підтримку незалежності та територіальної цілісності України», – додав голова НАТО.

Міністри держав-союзниць Альянсу на зустрічі в штаб-квартирі НАТО обговорили й питання щодо створення корпусу швидкого реагування НАТО, а також щодо розширення присутності союзних військ на територіях, прилеглих до кордонів східноєвропейських сусідів, що не є членами союзу НАТО.

Радіо «Свобода»

Наші корпункти

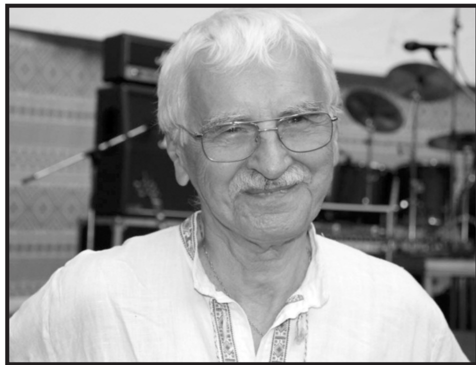
Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

ОСИРОТІЛА НАЦІЯ

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу тяжкої втрати

«Блаженний чоловік, що перетриває пробу, бо він, як буде випробуваний, дістане вінець життя, що Господь обіцяв тим, які Його люблять». (Як.1, 12)

Ввечері, 1 грудня 2014 року, українці осиротіли: на 86-у році життя, після затяжної боротьби з тяжкою недугою, відійшов у засвіти наш друг, палкий патріот і справжній незамінний моральний авторитет української нації Євген Сверстюк.

Його надзвичайно великий внесок у боротьбу за свободу, правду, честь і гідність українського народу неможливо переоцінити, адже все його життя є прикладом безмежної любові до України. Президент Українського ПЕН-клубу, член Ініціативної групи «Першого грудня», головний редактор всеукраїнської православної газети «Наша Віра», автор одного з найважливіших текстів українського самвидаву – «З приводу процесу над Погружальським», шляхетна людина з великою та світлою душею, причетна до високої національно-християнської культури. Завжди – з кришталево-чистими помислами і діями, знаний у світі український інтелектуал, відомий дисидент, філософ, правозахисник, незламний політв'язень совєцького режиму – він надзвичайно важко переживав останні події в нашій державі. Його виступ перед багатомільйонною аудиторією під час Революції Гідності запам'ятали усі.

«Як же тепер без нього?» – задає питання собі чи не кожен свідомий українець, відчуваючи невимовний біль важкої втрати сьогодення. Недарма пана Євгена часто називають совістю Нації.

В одному зі своїх останніх інтерв'ю він зазначив, що Україна проходить надзвичайно відповідальне випробовування для своєї свободи та незалежності. Перемога революції Майдану, доповнена здавна відомою історичною схемою іноземної інтервенції, – все це є неминучим іспитом для України: «Ми маємо третій етап – інтервенцію. На жаль, інтервенція – це дуже деструктивне начало, це дуже брутальна сила. У даному разі, окрім всього іншого, це сила віджилої епохи, це маніяки з цвинтаря совєтської імперії. Всі їхні методи як дві каплі води нагадують те, що вони робили під час завоювання Західної України, Балтики й інших країн. І ті методи, та брутальність, і той принцип насильства, і та ж безвідповідальність», – говорив Євген Сверстюк.

Впевнений, світло його щирої душі супроводжуватиме українців у віках і стане наснагою для теперішніх і майбутніх поколінь у жертовній боротьбі нашого народу за свободу, честь і гідність.

Нам усім не вистачатиме його – щирого друга, відповідального громадянина, безкомпромісної людини національного гарту. Від нас відійшов великий патріот, подвижник і лицар, безмежно відданий Україні.

Сумуючи, висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким і друзям Євгена Сверстюка. Молимося за упокій його душі та просимо Всевишнього, аби оселив його душу там, де праведні спочивають.

Світла і вічна пам'ять…

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу
Українських Націоналістів

МІЙ СВІТИЛЬНИК

Щось не виходить тиснути на кнопки з літерами. Не складається поруч з іменем Євгена Сверстюка дієслово «помер» на екрані комп'ютера. Трактую це повідомлення, заспокоюючи себе: 1 грудня 2014 року дорогий мій Євген Олександрович, йдучи вгору життєвими сходинками, нарешті впритул наблизився до своєї власної суті, до першоджерел, до нового початку. Така бажана для нього зустріч із Господом! Він, певно, зараз найщасливіший!

Заплющую очі і бачу. Виходимо з церкви на Совках у неділю по Св.Літургії. Це може з рік тому. Компанія велика – пані Ліля, дружина Євгена Олександровича, п.Василь Овсієнко, п.Олена Голуб, Танічка Пилипчук, Олена Стефанів… Ми трошки віддалились, ідемо тихенько під руку з п.Євгеном, розмовляємо. І рука в нього, як ніби і не торкається моєї, така легка. Не так, як раніше. Защеміло на серці, подумала: «Слабішає наш любий Євген Олександрович. Ну що ж ми будемо без нього робити?» А через хвилину, переходячи через дорогу, коли я не помітила авто, яке на нас неслось, п.Євген зупинив мене, стиснувши руку із такою силою, ніби в молодого атлета. І я так зрозуміла, що в людини, яка живе у світі моральних ідеалів, з роками фізичні сили теж трансформуються в Дух. І силою цього Духу згодом живляться усі, кого любила ця людина, для кого вона жила.

Євген Олександрович був людиною, причетною до високої національно-християнської культури. Хотів у своїх творах підносити на підвищення тих, кого вважав у нашій культурі світильниками. Підкреслював, що головними його темами були Шевченко і Гоголь, і ті, кого зустрічав і високо цінував у житті – побратими-шістдесятники. Але, певно, люди, які добре знали Євгена Олександровича, погодилися б із тим, що написаний ним духовний портрет філософа Григорія Сковороди у відомій його статті «Котляревський сміється» дуже нагадує його самого: «Добрими старими шляхами, оминаючи казенні «стовпи неотесані», але не оминаючи доріг європейської науки, мандрував по Україні Григорій Сковорода і сіяв у людських серцях мудрість любові та самопізнання, радість простоти і щирості, задоволення в правді, добрі, сродній праці та совісті – «як чистий кришталь». Недарма ж Євгена Олександровича теж називають совістю Нації.

Певно, найважливішим у філософських міркуваннях Євгена Олександровича було, як і у Сковороди, поняття свободи. В одному з інтерв'ю він говорить, що «Людина вільна від інших людей – якщо не є рабом і не почувається ним. Вона пройнята духом віри, має страх Божий, але не має страху перед іншими. Страх Божий не зобов'язує її ні до чого, окрім закону і правди. Власне, така людина не піддається тискові часу та обставин.» «Закон і правда» Євгена Олександровича дійсно робили його дуже незручним не тільки для відвертих ворогів України, але й фальшивих, награних патріотів, які за тоталітарної системи вірно їй служили, а в часи Незалежності, не переглядаючи позицій, запропонували вважати, що такого в їхній біографії взагалі не було. Дуже толерантна, виважена і поміркована людина, Євген Олександрович був абсолютно нетерпимим до моральної безпринципності. І також до хамства. І в різних видах хамства вбачав головні перешкоди у тому, щоби збудувати морально здорову і справедливу державу: у самовдоволеному і розперезаному рабському комплексі зневаги до слабших і залежних, у відсутності самоповаги і поваги один до одного, у нав'язаному з чужого голосу насмішку ванні з самих себе, з власних традицій… Як ніби заповіт звучать сьогодні його рядки із знаменитого есею «Собор у риштованні»: «Мусимо змінитись, щоб поважати себе, навчитись поважати інших і таким чином заслужити повагу інших. Бо що інакше може значити міжнародне об'єднання людей доброї волі незалежно од вірувань, переконань, рас і націй? Це значить поняття доброї волі є спільним знаменником загальнолюдської моралі – людей, щиро об'єднаних діяльним прагненням творити порядок і свято у власному домі.»

І який символічний збіг! – 1 грудня. День, коли українська нація двадцять три роки тому усьому світу заявила, що житиме у власному домі своїм розумом, вільно і довіку. Минуло двадцять років, і того ж 1 грудня Євген Олександрович разом із побратимами звертається від імені народу до чергової сезонної влади з попередженням, що їхню аморальну політику Нація кінець-кінцем не терпітиме. Бо християнськими цінностями, якими споконвіку жив на цій землі народ, будуть подолані їхні золоті тільця. І дійсно, трохи згодом з духовної платформи «1 грудня» рушив потяг Національної Революції Гідності.

Але ці всі красиві слова – я розумію, що говорю їх для самозаспокоєння. А в самої душа розгублена і плаче. Як же тепер бути? Зайшовши до церкви, не побачу більше попереду, біля аналою, прекрасну білу голову Євгена Олександровича? Це ж був мій світильник.

Так і є. Серед інших світильників нашої культури додався ще один, і його теж треба підносити на підвищення.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ЗАМІТКИ ВОЛОНТЕРА

ЧИСТОТА, ПАНОВЕ, ПОНАД УСЕ

(Чергові пригоди в Пісках Богдана Ткачука і Юрка Дримби)

29.11.14 р. «Вільні люди» навідались у вже всесвітньо відомі донецькі Піски та покружляли по його бойових околицях. Перша зупинка була в Невельському, у 28-ій механізованій бригаді. Зустрічав їх там майор Юрко, якого два тижні тому пораненим доправили до шпиталю, – куля ногу прошила, але довго він там не затримався – вже воює. Зробили вони там собі плацдарм із залишеної господарями ферми і звідти прикривають правий фланг Пісків. Настрій у хлопців – те, що треба, харчів вистачає, зимовою формою забезпечені. Інша річ, що ця форма пролежала, мабуть, на військових складах не один рік, тому й незручна, і розповзається по швах на морозі. Ну, як кажуть, краще хоч щось. Але можете уявити, скільки радості було, коли отримали новісінькі теплі куртки, спальники, шапки від жертводавця Валентина Бондаренка, бушлати з комбезами – від Татяни Бернацької. Одне слово, велика річ – коли щось вчасно. А ще до того ж передали хлопцям свіжу випічку, дитячі малюночки і листи, що душу зігрівають, і ще багато-багато меду, цукру, збройного мастила і теплі флісові шапочки.

Наступна зупинка – блокпост під мостом у Пісках. Бійці «Дніпра» розповіли, як затримали і передали есбеушникам сепарську четвірку – корегувальників вогню. Ті додумались передати їх у райвідділок Красноармійська, а ті, за законами жанру, їх відпустили!!! У бійців настрій був – цих ментів разом із прокурором вкупі з кацапами до стінки поставити. І це, якби військовий стан ввели, було б законно. Але ж в нас АТО, і тому чіпати цих гнид, на жаль, не можна. Хоч би на наших полонених обміняли. Ну нічого. Це урок. Тепер подібних помилок бійці не допустять, а рахунок щодо тилових щурів у погонах зростатиме.

З позитиву – вдягли в теплу форму гігантського кулеметника (індивідуальне замовлення), забезпечили хлопців збройним мастилом від ХАДО. З харчами в них також все окей. Волонтери організували постачання на відмінно.

Заїхали ще в гості до Правого Сектора. Там латвієць Яніс, якого доправили до Пісків минулого тижня. Приїхав до Києва на конференцію по Балто-Черноморському регіону, зайшов до офісу Конгресу Українських Націоналістів і замість вітання друзям – «Хочу воювати з кацапами». Він за тиждень адаптувався, відбив трофейний кулемет і за графіком чергує на передовій. Яніс у ПС – як риба у воді. Хіба деякі речі не доганяє – те, що народ по мобілках, коли хоче, теревенить, і по них же корегує вогонь по сепарах, ще й додому постійно надзвонюють. У НАТО, де він служив , за такі діла б,каже, на гречку поставили! З ПС забрали бійця Сашка до Харкова. У відпустку

пішов. Був шість тижнів у боях на передку в районі виноградника.

Ну й нарешті – край передової. Штурмовики з Дніпра – Санта, Морячок, Полтава, інші друзяки-волоцюги! Зустріч – ну ніби як кревні! Гостинчики їм передали – циміс! – замовлені шість радіостанцій із гарнітурою, каліматорний приціл, ліхтарики, батарейки і акумулятори із зарядкою. Планшет для наводки арти Денис Поляков з Києва передав, програми в нього закачав Богдан Приходченко, крутий бінокль із вмонтованим дальноміром від Фіми Каца з Брайтон-Біч. Ну й також зимова форма, шкарпетки, білизна, засоби особистої гігієни, мед, кава і знову ж таки збройне мастило від ХАДО, светри, шапки, смаколики різні, дитячі малюночки передав Вадим Приходченко, і ще спальники, шарфи й прапори від Дмитра Олійника!

Відрізнялася ця поїздка від інших тим, що коли раніше з початком обстрілу військові ховали волонтерів в укриття чи швидше випроваджували додому, то тепер артобстріли сприймаються як буденне і хронічне явище, до якого усі позвикали, як до нежиті.

А – іще одна епохальна деталька – похід до лазні під обстрілами! Паритися віничками, коли поряд летять снаряди – це, звичайно, подвійний екстрім! Але зацініть воїнів-аристократів! Чистота для них понад усе, панове, – навіть понад смертельну небезпеку! Отакої!!!

Ольга РІЗНИЧЕНКО

 ПОГЛЯД

БАЛТО-ЧОРНОМОРСЬКИЙ РЕГІОН: ВИЗВОЛЕННЯ ВЛАСНИМИ СИЛАМИ

Доповідь Голови Білоруської партії Свободи Сергія ВИСОЦЬКОГО на Міжнародній конференції 21 листопада в Києві

Сьогодні часто чуєш від людей питання: «Чому в Європі йде така жорстока війна? Чи можливо було її уникнути? Хто винний в тому, що таке сталося? Що робити?» Я маю свої відповіді на ці питання, хоч вони можуть комусь і не сподобатися…

Напевно, це повинно було відбутися, як не тепер, то трохи пізніше…

Європа повернулася до 30-х років минулого століття. Міжнародна система безпеки зруйнована, порушені базові принципи європейського і світового існування… Розтоптаний Будапештський меморандум… Знахабніла імперія дозволяє собі витирати ноги об Захід, і їй це поки сходить з рук…

Україна опинилася на передньому краї боротьби з імперією і платить найстрашнішу ціну за свою свободу і свободу інших європейських народів!..

Але хочеться запитати: «Хіба ми не попереджали? Ми – патріоти білоруські, українські, литовські… Скільки разів ми публічно апелювали до громадськості, до наших західних партнерів…»

Проте бездарна політика правителів, які так і не зрозуміли сутність Росії й російського імперіалізму, лише заохочувала Путіна до інтервенції. Не йдеться про білоруське керівництво, яке не вельми й ховає свою маріонеткову залежність від Кремля, а про спецоперацію російської контррозвідки з висуненням у президенти свого агента в Білорусі знає будь-яка обізнана людина…

Ми, білоруські патріоти, пригадуємо зверхність і впевненість українських можновладців і західних спеціалістів, яку вони нам демонстрували після Помаранчевої Революції…

Всі українські уряди діяли за однотипною схемою у ставленні до режиму Лукашенка – не дражнити тирана, нічим не допомагати білоруським патріотам… Будемо тільки торгувати з Білоруссю і на північній межі буде мир і спокій…

Ми закликали: «Українці, ми в одному човні… Не буде вільної України – поки Білорусь російська колонія!..» ПООДИНЦІ НІХТО НЕ ВИРВЕТЬСЯ! АБО РАЗОМ ПЕРЕМОЖЕМО, АБО РАЗОМ І ЗАГИНЕМО! НАМ ЗДАВАЛОСЯ, ЩО ЦЕ АЗИ ГЕОПОЛІТИКИ!

Змарновано 10 років…

Але навіть провали української влади тьмяніють на тлі бездарної і недалекоглядної політики Заходу… Бо крах західної політики в Білорусі – повний! Захід закривав очі на страшну корупцію серед структур офіційної опозиції, засилля агентури, загальну недієздатність. Все приносилося в жертву ідеологічним штампам, «якщо не ліберал – ти людина другого сорту»...

Ніяких ротацій, ніяких змін, ніяких нових людей... Ті ж партії, ті ж люди, ті ж політичні банкрути...

Найстрашніше це проявлялося під час перебування опозиціонерів за гратами, коли одні жертви отримували увагу преси, західних посольств, а про інших забували, тому що вони належать до патріотичного табору... Природно спецслужби Росії і Лукашенка «допомагали» західникам, видаючи найбільш сильних і серйозних лідерів за «фанатиків і радикальних націоналістів…»

Незалежність Білорусі висить на волосині, тиран притиснутий до стіни невблаганною імперією... Олександр Лукашенко сам і довів до такого стану... За право безкарно експлуатувати європейський білоруський народ – Лукашенко проводив в інтересах Росії системну політику нищення всього національного, політику етноциду, а під контроль Москви була передана військово-політична сфера... Як можна охарактеризувати режим, який закрив всі білоруські школи в Мінську? Режим, який не залишив жодного білоруськомовного вузу, який знищував білоруську інтелігенцію? Який за спиною народу підписав фактично колоніальні угоди з Росією, що обмежують незалежність Білорусі до краю?!

Тут перебуває легендарна людина, яка буквально ціною своєї сім'ї змогла відкрити білоруськомовний клас в Гродні. За пікет на підтримку білоруської мови Алеся Островського посадили в КПЗ разом з його маленькими дітьми...

Це був справжній подвиг, але жоден опозиційний ЗМІ, жодне посольство, жоден фонд не допоміг гродненцю – панові професору. Паралельно влада відкриває далі російські школи...

Природно, тиран не прогнозував, що ситуація дійде до подібної розв'язки, тому, відчувши, що ситуація для нього особисто може закінчитися фатально, почав крутитися як вуж на сковорідці...

Сьогодні долі наших народів – і українського, і білоруського, і литовського, і латвійського, і естонського та інших європейських народів вирішуються в Україні...

Поразка хоча б однієї з наших країн обернеться поразкою і трагедією для всіх. Російські імперські аналітики все частіше вимагають від Путіна повної анексії Білорусі, великомасштабного вторгнення в Україну!

В нашій державі регулярно проводяться проросійські акції та заходи різноманітної імперської виразки. Проходять акції роздачі російських прапорів, звернення так званих слов'янських організацій до Путіна, з'їзди імперців, марші козаків під російським імперським прапором. Діють центри підготовки терористів під дахом козацтва і Руської Православної Церкви Білоруського Екзархату, в той час, коли Білоруська Православна Автокефальна Церква (БАПЦ) – поза законом... Деякі з цих вихованців вже воюють на стороні сепаратистів на Південному Сході України... Йде перманентна окупація країни... Це визнав навіть такий авторитетний дипломат, як Авдроніус Ажубаліс, колишній міністр МЗС Литви...

Що може очікувати світ в разі анексії Білорусі Росією? Гадаю, аналогії з анексією Австрії фашистською Німеччиною тут доречні. За останній рік відбулося більше ста випадків порушення російськими кораблями і літаків територіальної простору країн НАТО. Це абсолютно інша ситуація.

Якщо ж російські війська стануть на 600 км ближче до європейських столиць, то вже ніщо не заважатиме їм атакувати європейські столиці з «білоруського балкона»...

На тлі російської експериментальні споруджуваної АЕС на кордоні з Литовською Республікою в Островці до розмаїтих загроз будівництва нових АЕС в Білорусі – можна собі, яка бомба виявиться в руках Росії...

Режим, який підриває житлові будинки, знищив 250 тисяч чеченців, воює з українцями, заграє з ісламськими терористами, здатний на будь-яку підлість...

Але хто протистоїть новому російському фашизму в Білорусі?

Зовсім не ті, хто всі ці роки отримував західні дивіденди, хто політично красується в Брюсселі та Вашингтоні...

Білоруські патріоти – єдина противага імперцям, представники нереєстрованих національно – демократичних партій і рухів, фани спортивних клубів, прості громадяни…

Наш меседж країнам, які містяться на захід від нашого середньо-європейського регіону, – ми далекі від дрібних образ, є життєва потреба єднання сил! І навіть після всіх несправедливостей, репресій і подвійних ігор – ми простягаємо руку назустріч: «Давайте боротися разом з імперією зла!»

Це визначальний час для долі народів, новий виклик людству. Однак ця жахлива криза також і дає шанс народам нашого регіону…

За нашу і вашу свободу!

 ОФІЦІЙНО

МЕМОРАНДУМ

політичних та громадських організацій Альянсу Балто-Чорноморських Націй (АБЧН)

Ми, представники політичних та громадських організацій шести держав географічного центру Європи (України, Білорусі, Литви, Латвії, Естонії та Грузії), обговоривши сучасну політичну ситуацію, яка складається в Європі і навколо наших країн, заявляємо про створення Альянсу Балто-Чорноморських Націй (АБЧН). Сьогоднішні драматичні події зумовлені ростом реваншистських настроїв у керівництві Російської Федерації, і поступливою політикою Заходу щодо країн, які звільнилися з «тюрми народів» – СССР. Млява реакція на анексію Криму і вторгнення Путіна на територію Донецької і Луганської областей свідчить зокрема про вже досить тривалий період економіко-політичних впливів «Руского мира» на інформаційні потоки та міжнародну політику Заходу.

Єдина можливість для національних держав, які відновили державність із розпадом СССР, зберегти сьогодні власну свободу є об'єднання зусиль для захисту від агресивної імперської Росії. Патріотичні сили країн Балто-Чорноморського регіону наголошують необхідність динамічної співпраці у міжнародній політиці, геополітичних стратегіях, формуванні спільних збройних формувань, інноваційних технологіях в різних галузях культури, освіти, торгово-економічних відносин, створенні міжнародного механізму протидії російській інформаційній агресії.

Політичні та громадські організації, що підписали цей Меморандум, домовилися створити постійно-діючий представницький консультативний орган з очільників організацій-підписантів Меморандуму, проводити регулярні міжпартійні консультації, наради з найважливіших питань регіональної безпеки в Європі та міждержавного співробітництва і залишити відчиненими двері Альянсу для політичних та громадських організацій скандинавських, балканських, кавказьких та інших народів щодо приєднання та вступу.

Ми вимагаємо беззастережного звільнення усіх територій держав, окупованих Російською Федерацією, а саме: Абхазії, Цхенвальського регіону, Придністров'я, Криму та частини Донецької і Луганської областей України.

Альянс Балто-Чорноморських Націй декларує принципи захисту прав людини, територіальної цілісності наших держав, незалежності і свободи наших народів, ми керуємося виключно принципами верховенства міжнародного права. Наше співробітництво ґрунтується на засадах Европейського Союзу та НАТО.

Звертаємось до усіх соратників, однодумців, до представників усіх відповідальних громадських сил в Україні, Білорусі, Литві, Латвії, Естонії, Грузії та інших країн із закликом об'єднатися в один антиімперський фронт, організаційним центром якого має стати Альянс Балто-Чорноморських Націй (АБЧН).

21.11.2014

Політичні партії:

від Конгресу Українських Націоналістів (Україна) Степан Брацюнь,

від Білоруської Партії Свободи (Білорусь) Сергій Висоцький,

від політичного об'єднання «Європейські демократи Грузії» (Грузія) Паата Давітая,

від Народного Руху України (Україна) Василь Куйбіда,

від УНСО Ігор Мазур,

від Республіканської Християнської партії (Україна) Микола Поровський,

від Української Республіканської Партії (Україна) Сергій Джердж,

від Партії Зелених (Україна) Віталій Кононов,

від Литовського Національного Союзу (Литва) Юліус Панка,

від національного об'єднання «Все для Латвії – Свободі і Вітчизні» (Латвія),

від Національної Консервативної партії (Естонія) Рубен Каалеп,

а також низка громадських організацій

 АНОНС

Альянс Балто-Чорноморських Націй – проти імперії зла

У п'ятницю, 5 грудня 2014 року в Києві відбудеться прес-конференція, присвячена новоствореному Альянсу Балто-Чорноморських Націй.

Мета об'єднання: спільна робота над безпекою країн Балто-Чорноморського регіону та протистояння загарбницьким імперським амбіціям Кремля.

Утворення об'єднання задекларовано 21 листопада 2014 року на міжнародній науково-практичній конференції «Балто-Чорноморський регіон: суспільно-політичні актуалії» в Українському Домі, що було приурочено до відзначення Дня Свободи та Гідності і до 71-ої річниці Антибільшовицького Блоку Народів (АБН).

Серед спікерів: Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, Голова Білоруської Партії Свободи Сергій Висоцький, доктор історичних наук Володимир Сергійчук, Голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, доктор юридичних наук, Василь Костицький, громадсько-політичний діяч Тамара Шавладзе, представник УНСО та кавалер ордена Вахтанга Горгасала Ігор Мазур та інші.

Час проведення конференції: 11.00–12.30.

Адреса: м. Київ, MAIDAN PRESS CENTER, вул. Інститутська, 22/7.

Організатори: Конгрес Українських Націоналістів (КУН), Білоруська Партія Свободи (БПС) та MAIDAN PRESS CENTER.

ПОГЛЯД

ПАРЛАМЕНТСЬКІ ВИБОРИ-2014: НОВІ ВИКЛИКИ І НОВІ РИЗИКИ

Тарас МАРУСИК

Розпочала роботу Верховна Рада України VIII скликання. Вдруге у новітній історії українського парламентаризму депутатів було обрано на позачергових виборах. Верховна Рада попереднього скликання, як і парламент V скликання, не проіснувала увесь термін, на який обиралася, і пропрацювала трохи менше двох років. До речі, повноваження Верховної Ради України V скликання «вклалися» у рекордно короткий термін – лише у півтора року. Тож прецедент, створений у 2007 році, через сім років перетворюється у тенденцію.

Цьогорічні парламентські вибори започаткували радикальне оновлення покоління політиків. Колишніх «важковаговиків», які прийшли у Верховну Раду ще за часів колишнього СРСР у 1990 році, а також стали депутатами на перших у незалежній Україні виборах 1994 року, замінили представники молодого покоління, частина якого не жила зовсім (або у свідомому віці) у колишній «імперії зла».

Ще однією особливістю нинішньої виборчої кампанії стало те, що з п'яти партій, які за результатами парламентських виборів 2012 року сформували свої фракції, три не потрапили у нову Верховну Раду, а четверта поглинута новоствореною партією. Мова про Партію регіонів, Комуністичну партію України, Всеукраїнське об'єднання «Свобода» та Партію «УДАР» Віталія Кличка, яка увійшла у список партії «Блок Петра Порошенка». Ба більше – переможець попередніх виборів, Партія регіонів, навіть не взяла участі у перегонах 2014 року.

Уперше новообраний парламент України недобрав кілька десятків депутатів – з огляду на окупований Росією Крим і на російсько-українську війну на частині території Донбасу.

Основу Верховної Ради України VIII скликання склали шість партій, які створили окремі фракції: «Блок Петра Порошенка», «Народний фронт», «Опозиційний блок», «Об'єднання «Самопоміч», «Радикальна партія» і «Батьківщина». Вже у процесі коаліціади створено дві депутатські групи «Воля народу» та «Економічний розвиток», які на самому початку своєї роботи «вмили руки» і 2 грудня ц. р. не проголосували за новий уряд. «Всеукраїнському об'єднанню «Свобода» не вистачило 0,29 відсотка для подолання виборчого бар'єру, тому ця партія буде представлена тільки сімома депутатами (один із них балотувався як самовисуванець), які перемогли у мажоритарних округах.

«Блок Петра Порошенка», програвши пропорційну складову виборів «Народному фронту» (21,82 відсотка проти 22,14 відсотка голосів), вже має на 64 депутати більше від своїх «запеклих друзів». Мажоритарна складова виборів допомогла не лише БПП, але й дозволила «Опозиційному блоку», складеному з колишніх регіоналів, збільшити своє «народне» представництво майже на 40 відсотків. І це, очевидно, не остаточний підсумок. Чимало самовисуванців поповнять склади тієї чи іншої парламентської фракції, групи або створять нову. Як показує практика, зазвичай вони «перетікають» до переможців виборів. І поки що мало ознак того, що політична кон'юнктура зникне зі стін найвищого законодавчого органу України.

Згадаймо: у попередніх скликаннях нарощування політичної ваги відбувалося за рахунок «мажоритарних дріжджів» і «волевиявлення» самовисуванців, що суттєво збільшувало фракції Партії регіонів чи, наприклад, партії «За єдину Україну!», одначе це не допомогло останній – і впродовж однієї парламентської каденції оте штучне суто передвиборче політичне утворення зійшло з політичної сцени.

До речі, не лише члени ВО «Свобода», але й частина суспільства з підозрою ставляться до незаперечності підсумкового результату, адже всі, як один екзит-поли, проведені у день виборів, зафіксували подолання п'ятивідсоткового бар'єру цією політичною силою. Нагадаємо, що Національний екзит-пол (три соціологічні служби: Фонд «Демократичні ініціативи ім. І.Кучеріва», Київський міжнародний інститут соціології та Український центр економічних і політичних досліджень ім. О.Разумкова) прогнозував цій партії 6,3 відсотка, екзит-пол «Україна. Парламентські вибори-2014» (Центр «Соцмоніторинг» та Український інститут соцдосліджень ім. Яременка) – 5,8 відсотка, Міжнародний екзит-пол – 5,8 відсотка, екзит-пол «Студії Савіка Шустера» – 5,8 відсотка, Телевізійний екзит-пол ICTV (TNS) – 6,03 відсотка. Така невідповідність між одностайністю екзит-полів та офіційно зафіксованим Центральною виборчою комісією результатом колись буде, можливо, прояснена. Але це не знімає відповідальності з ВО «Свобода», що, уперше ставши парламентською партією у 2012 році, з несподівано переконливим результатом, вона не займалася розширенням електорального поля. А для цього в українському суспільстві склалася була вельми сприятлива ситуація.

Незважаючи на те, що новий склад Верховної Ради України оновлено більше ніж на половину, нові правила гри навряд чи домінуватимуть у роботі парламенту VIII скликання. Підстави так вважати дає побіжний аналіз виборчої кампанії і початок діяльності новообраних депутатів.

Відомо, що «Блок Петра Порошенка» розчарований результатом пропорційної складової. Здається, все було зроблено для переконливої перемоги – і виграш Петром Порошенком президентських виборів, і квапливо створена партія, у назві якої фактичний антонім «блок» (партій), і запрошення у прохідну частину списку таких відомих журналістів і громадських діячів, як Світлана Заліщук, Сергій Лещенко, Мустафа Наєм, і, зрештою, досі не чужий лідерові партії-блоку 5 канал. Однак, низка фактів, які чітко виявили різницю між правильною риторикою і старою практикою, кумівство, а також політичне лукавство не дали розвинути успіх, який одержав Петро Порошенко на президентських виборах у травні цього року.

Зокрема, висунення першим номером виборчого списку «Блоку Петра Порошенка» лідера партії «УДАР», мера Києва Віталія Кличка та його недолугі коментарі на цю тему не додали, а, навпаки, забрали відсотки у партії за пропорційною складовою. Крім того, постійно виникали скандали щодо колишніх «регіоналів» та інших депутатів з неоднозначною репутацією, які конче прагнули потрапити у новий парламент під брендом Президента України. Дійшло до того, що кілька новообраних за списком депутатів цієї партії-блоку намагалися завадити проходженню у Верховну Раду України колишнього члена команди Черновецького Олеся Довгого, фактично звинувачуючи «Блок Петра Порошенка» у «зливанні» того мажоритарного округу. Й округ таки було «злито».

На відміну від президентського блоку, «Народний фронт», незважаючи на складнощі переговори із вже колишніми союзниками і партнерами, може бути задоволений результатом парламентської кампанії. Вдало і вчасно вибране речення (мовляв, ви обирасте не Верховну Раду, а Прем'єр-міністра України), різка антипутінська й антиросійська риторика першого номера списку Арсенія Яценюка, якої собі не дозволяв Петро Порошенко, забезпечила неочікувану для останнього невелику перемогу «фронтовиків» за пропорційною складовою.

Однією з найбільших несподіванок парламентських виборів 2014 року став результат «Об'єднання «Самопоміч». Це єдина політична партія з-поміж перших шести, яка не мала досі депутатів у найвищому законодавчому органі України. До її списку ввійшло чимало молодих реформаторів, членів громадської ініціативи «Реанімаційний пакет реформ», а також командир батальйону «Донбас», директор Української правничої фундації та інші професіонали. Крім того, «Об'єднання «Самопоміч» прийняло у своє лоно партію «Воля», єдиний мажоритарник від якої Юрій Дерев'янко виграв Надвірнянський виборчий округ Івано-Франківської області. Тож шоком для багатьох стали новини про перші тертя у майбутній парламентській фракції задовго до відкриття першої сесії Верховної Ради України VIII скликання. Конфлікт спровокували, власне, однопартійці «Волі» Єгор Соболєв та Юрій Дерев'янко (один із них уже покинув партію). Саме останній висловив незадоволення співпрацею із «Об'єднанням «Самопоміч» та ініціював окреме політичне життя «Волі».

Та це не єдине розчарування у партії львівського мера Андрія Садового. «Об'єднання «Самопоміч» також «грішила» на політичне лукавство. Лідер партії, що є якоюсь мірою нонсенсом, поставив

себе на непрохідне п'ятдесяте місце, заявивши при цьому, що він і не збирається у парламент, а залишається працювати міським головою столиці українського П'ємонту. І навіть у цій ролі перші коаліційні переговори з Петром Порошенком й Арсенієм Яценюком проводив він, а не перший номер списку Ганна Гопко. Але швидко зрозумівши, що це не дуже гарно пахне, коаліційні переговори доручили четвертому номерові у списку Оксані Сироїд, яка виконувала цю місію вправно і кваліфіковано.

«Об'єднання «Самопоміч» досягло значного успіху не в останню чергу завдяки міфові Львова як найкращого, найбільш патріотичного і прозахідного тощо – зокрема, у столиці України. Тож для того, щоб не стати партією-одноденкою, її членам, передусім, новообраним народним депутатам України, доведеться докладати багато зусиль для виправдання цього міфу.

«Опозиційний блок» зібрав представників колишньої влади, близьких соратників Віктора Януковича, які зі зрозумілих причин не могли балотуватися від Партії регіонів, членами якої багато з них є, інакше могли б разом із партією піти у політичне небуття. Яким буде політичне майбутнє цього блоку, поки що незрозуміло. Попри їхні бажання очолити низку комітетів, що стало вже традицією для парламентської опозиції, чимало новообраних депутатів виступають категорично проти цього – з огляду на їхню відповідальність за події в Україні після схвалення ними законів про диктатуру (закони 16 січня 2014 року).

Ще за місяць-другий до виборів «Радикальна партія» мала всі шанси бути на місці «Об'єднання «Самопоміч», але сьогодні телебачення – це велика сила. Один з олігархічних телеканалів за досить короткий час опустив «Радикальну партію» та її лідера Олега Ляшка з неба на землю. Не пройшла даремно й інформація, яка колись була таємною, а потім стала явною, – у часи режиму Януковича Олег Ляшко ходив на ефіри у «Студію Савіка Шустера» за квотою Партії регіонів. Це підтвердили і «регіонал» Нестор Шуфрич, і телеведучий Савік Шустер. Не піде також на користь «радикалові з вилами» поява новоспеченої 24-річної соратниці Ляшка Олени Кошелєвої з підозрілим політичним корінням.

Несподівано низьким виявився результат, одержаний «Батьківщиною». Не допомогло залучення у список під першим номером відважної жінки Надії Савченко, викраденої і незаконно утримуваної владою Російської Федерації. Це досить гучний дзвіночок для Юлії Тимошенко. Виявилося, народ не повірив у її післятюремну риторику.

Вибори до Верховної Ради України 2014 року – це очевидний крок уперед в історії українського парламентаризму. По-перше, український народ відправив Комуністичну партію України у нокаут і невідомо, чи ця політична сила зможе колись оговтатися. По-друге, закінчилася гегемонія Партії регіонів, що тривала з 2006 року. По-третє, Україна одержала шанс позбутися євразійського гальма і почати втілювати слова Миколи Хвильового «Геть від Москви!» і «Даєш Європу!».

Постреволюційна Україна, яка до того ж перебуває фактично у стані війни з Росією, постала перед серйозними викликами. А що більші виклики, тим більші ризики – у разі невміння, неможливості чи небажання знайти відповіді на них. Заяви новообраних депутатів про те, що нова коаліція має конституційну більшість, схожі на виданий самим собі аванс, який, між іншим, треба буде відпрацьовувати. І немає впевненості, що ця поки що імовірна конституційна більшість буде монолітною у низці важливих голосувань у сесійній залі (до речі, під час голосування за уряд – 288 голосів – це відразу проявилося), адже попередній склад парламенту не зумів чи не захотів ухвалити нове виборче законодавство, внаслідок чого у Верховну Раду України VIII скликання внесено «бацилу мажоритарки», яка обов'язково підриватиме стабільність найвищого законодавчого органу України. Тож навряд чи це скликання проіснує довше, ніж парламент, обраний у жовтні 2012 року.

АКТУАЛЬНО – ДЛЯ ВСІХ

ШОКОВА ТЕРАПІЯ В ТЕПЛО-КОМУНАЛЬНОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Наталка ПРУДКА

Рада національної безпеки та оборони (РНБОУ) підготувала новий сюрприз для споживачів комунальних послуг, хоча вони й без того ще не отямилися від удару по гаманцях у зв'язку з різким підвищенням тарифів у жовтні.

Починаючи з 1 грудня 2014 року, українців зобов'язують платити наперед, тобто, за ще не спожиті комунальні послуги. Відповідне рішення Президент ввів в дію своїм Указом №876 /2014 (http://www.president.gov.ua/ru/documents/18446.html).

До таких непопулярних заходів владу змусила тривога за енергетичну безпеку держави під час опалювального сезону, адже загальний борг комунальної енергетики за газ компанії «Нафтогаз України» лише за минулі роки перевищив 22 мільярди гривень. Але влада, схоже, не переймається запитанням: де ж споживачам брати кошти, якщо пенсії та зарплати бюджетників знецінилися вдвічі, а тарифи вже зросли більш ніж утричі?

Опитані нами експерти, серед яких і колишні перші керівники галузі, категорично проти запровадження передоплати монополістам, тобто, виробникам комунальних послуг, адже часто міська влада, особливо київська, не хоче контролювати тарифи для споживачів, хоча повинна це робити.

Експерти наполягають: починати потрібно з ліквідації корупційних схем, які дозволяють щороку спрямовувати у власні кишені газовиків та комунальників мільярди гривень! Лише після того, як тарифи стануть «прозорими» для споживачів, можна говорити й про їх підвищення, а не тоді, коли народ на межі виживання.

«Це прямий шлях до революції, адже сьогодні ніхто не захищає споживача. Потрібно розібратися з тарифом на газ. Вструктурі тарифу на комунальні послуги вартість газу – майже дві третини (приблизно 70 відсотків). Я переконаний, що там наживаються на споживачах», – сказав екс-міністр ЖКГ Олексій Кучеренко. Він наполягає, що перш ніж заявляти про необхідність підвищувати ціну газу для комунальників у чотири рази, необхідно спочатку забезпечити облік його споживання. В середньому по Україні лише на третині будинків встановлені газові лічильники, а в Києві – ще менше.

Проте навіть за наявності будинкових газових лічильників, мафія в царині газопостачання дуже ефективно умудряється дурити населення. З конфіденційних джерел відомо, що в наші домівки подають газ, калорійність якого на 25 відсотків нижча порівняно з тим рівнем, за який ми платимо.

Вкрадені таким чином мільярди осідають в кишенях тих, хто збирає платню з населення. Якщо врахувати, що населення споживає 18 млрд кубометрів газу на рік, то виходить, що чверть цієї суми йде на збагачення окремих осіб. От де резерв для стримування тарифів від зростання!

Перевірити обсяги махінацій споживачі не зможуть, адже наші лічильники міряють не калорії, а обсяги спожитого газу. До речі, в провідних країнах Європи лічильники газу міряють саме калорійність палива.

Ще один спосіб для махінацій: повірку лічильників роблять при температурі «плюс» 20 градусів. Зазвичай будинкові прилади обліку встановлюють не в приміщенні, а на відкритому просторі. Взимку, коли обсяги споживання різко зростають, прилади працюють при «мінусових» температурах.

Відомо, що при обчисленні обсягів споживання газу враховується співвідношення тиску та температури (P/t). Отже, чим нижча температура, тим більший обсяг міряє лічильник. Тобто, в такий спосіб лічильник нараховує не спожиті обсяги блакитного палива.

Цілком очевидно, що настав час для створення прозорих відносин споживачів з монопольними постачальниками тепла, газу, води та електроенергії. Тоді й будуть виявлені додаткові резерви для стримування тарифів від зростання.

За нинішніх умов запровадження передоплати для вкрай зубожілих споживачів дорогих послуг зумовить нову хвилю протестів, можливо, з використанням зброї.

Генеральний прокурор Ярема вже заявив пресі про масове ввезення цього добра з зони АТО. Розквіт корупції зумовив таку соціально-політичну ситуацію, коли про третій Майдан вже не говорить хіба що ліливий. Та в разі спалаху ще однієї революції наша держава опиниться під новою загрозою, адже Путін розраховує саме на такий розвиток подій. Тому нині надзвичайно важливо вгамувати зажерливі апетити монополістів і не допустити хлібного бунту.

ЗАГРОЗИ ПРИ ПЕРЕХОДІ НА ПРЯМІ ДОГОВОРИ

Уже вдруге за цей рік 17 жовтня Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП) майже втричі підняла тарифи на послуги централізованого опалення та гарячого водопостачання.

І от 21 листопада нові тарифи вступили в дію. Водночас цього ж дня державний регулятор запровадив і нові правила – вони передбачають перехід на прямі розрахунки споживачів з виробниками послуг. Загалом в Україні 162 організації, що виробляють комунальні послуги. Раніше оплата здійснювалася через ЖЕК, ОСББ чи ЖБК, тобто, споживач не мав прямих відносин з виробниками. Тепер же НКРЕКП зобов'язала всіх споживачів України купувати комунальні послуги напряму в теплопостачальних організацій, які одночасно є і виробниками цих послуг.

Перехід на прямі договори здійснюється згідно з ухваленим у квітні 2014 року законом номер 1198 щодо удосконалення розрахунків за енергоносії. Цим законом монополіст примусово призначений ще й давачем послуг на централізоване опалення та гарячу воду. Водночас споживач позбавлений права мати альтернативу.

Споживачеві це не вигідно, адже монополіст хоче продати побільше своїх послуг та ще й якомога дорожче. Він не зацікавлений підвищувати енергозбереження будинку, де проживають його споживачі.

Вартість послуг для кожного міста суттєво відрізняється. Це залежить від того, наскільки вдало монополісти зуміли обґрунтувати собівартість послуг перед НКРЕКП. (Дізнатися про тарифи для кожного міста України можна тут http://www.nerc.gov.ua/index.php?news=4083).

Краще за інших цей трюк вдався такому потужному приватному монополістові як «Київенерго» (належить Ахметову) – державний регулятор встановив тариф на продаж теплової енергії киянам, які живуть в будинках з лічильниками тепла, майже 375 грн/Гкал (з пдв)!

Якщо ж будинок без приладів обліку теплової енергії, київські абоненти платитимуть по 9,2 грн за 1 кв. м за місяць (з пдв) – це втричі більше, ніж раніше.

А от вінничани платитимуть значно менше. Комунальне підприємство Вінницької міської ради «Вінницяміськтеплоенерго» продаватиме теплову енергію по 243,83 грн/Гкал (з пдв) для абонентів житлових будинків з приладами обліку. Тобто, майже на 130 грн дешевше, ніж для киян!

Якщо ж будинок без лічильника тепла, вінницькі абоненти платитимуть по 6,25 грн за 1 кв. м за місяць (з пдв) – це майже на третину менше, ніж платять кияни!

Повідомлення про таку велику різницю в тарифах в різних містах України вже мандрує в мережі Фейсбук, і народ почав об'єднуватися під гаслом «Прокидайся, громадо» з метою проведення масових протестів. Навіть збирають підписи і готують похід до Київської держадміністрації.

Колишній мер Києва Олександр Омельченко звинуватив столичну владу в тому, що вона підтримує олігархів, монополістів, але не народ. «Рішення РНБОУ та Указ Президента про передоплату комунальних послуг своєчасне, об'єктивно справедливе по відношенню до великих підприємств. Але неприпустимо до середнього і малого бізнесу.

А щодо фізичних осіб – мешканців квартир, він не може бути застосований ні сьогодні, ні завтра», – каже екс-мер столиці.

Перехід на прямі договори спрямований на посилення платіжної дисципліни. Але чому вкрай зубожілий споживач повинен інвестувати монополістів-виробників теплової енергії, гарячої та холодної води, які не дають жодних гарантій щодо надання якісних послуг в затребуваних обсягах?

Варто лише згадати, як все літо кияни обходилися без гарячої води. «Так, в нас біда національна, але ніхто – від найвищого керівництва держави – не має морального права списувати ці проблеми на війну. Це називається політичним злочином», – заявив Олександр Омельченко. Проте київська влада не хоче впливати на тарифну політику, хоча, за словами Олексія Кучеренка, вона зобов'язана це робити. «Місцева влада вже не встановлює тарифи, але коли вони формуються, вона повинна стати на сторону споживача і провести фаховий аудит тарифу», – говорить екс-міністр.

Директор Інституту міста Олександр Сергієнко застерігає столичних споживачів: «Не поспішайте платити за комунальні послуги, якщо ви не підписали прямі угоди з «Київенерго», «Київводоканалом», «Київгазом», попередньо проконсультувавшись з юристом». Зрозуміло, що влада не має морального права не втрутитися в цю ситуацію з метою негайного вирішення проблеми – з урахування інтересів споживачів, адже це може детонувати потужний спалах загальнонаціональних протесів.

До того ж, неплатежі ускладнять і без того надзвичайно складну ситуацію з вищезгаданими газовими боргами комунальників перед «Нафтогазом України».

ГАЗОВИЙ ЗАШМОРГ ЧИ КОРУПЦІЯ?

В тепло-комунальному господарстві (ТКГ), що забезпечує міста теплом та гарячою водою, діє потужна, але застаріла система централізованого теплопостачання, яка потребує реабілітації. Комунальні підприємства (а таких в Україні 160) виробляють свою продукцію, в основному, спалюючи природний газ.

Тому тарифи на «теплі» послуги росли синхронно з цінами на газ, а якість лише погіршувалася. До 2014 року цінова політика в стрімко деградуючій галузі була в компетенції місцевих органів влади, тепер цю функцію виконує НКРЕКП.

У боротьбі за прихильність з боку населення зазвичай місцева влада встановлювала занижені тарифи, а різницю між економічно обгрунтованим та чинним тарифом гасили коштом субвенцій з державної скарбниці – цього року було виділено 13,8 мільярда гривень на рік (з урахуванням боргів за попередні роки).

Проте державні субвенції стали потужним джерелом для розвитку корупційних схем в комунально-газових стосунках, тому давно настав час покласти цьому край.

За даними екс-керівника комунального підприємства (його прізвище зумисне не оприлюднюємо), «щоб списати борги за газ, нам доводилося віддавати 10 відсотків «відкатів» компанії «Нафтогаз України». Тобто, якщо наш борг за газ – 200 млн грн., то 20 млн нам доводилося заносити «кешем», і лише тоді газовики списували наші борги. Де ж взяти цей «кеш»? Нам доводилося брати ці гроші з платежів населення. Саме тому у нас діряві труби, повністю амортизовані котли та інша техніка», – говорить колишній керівник.

Звісно, що газовики ділилися зібраними коштами з представниками вищого владного істеблішменту, тому нікому не вигідно було «різати курку, що несе золоті яйця».

2009 року під егідою уряду Мінрегіонбуд працював над Стратегією теплозабезпечення, на базі якої планувалося реалізувати загальнонаціональну Програму модернізації тепло-комунальної енергетики. Проте з приходом нової влади всі роботи були зупинені.

Натомість у жовтні 2013 року попередній уряд затвердив Програму економного використання газу в ТКГ, загальна вартість якої – 27 млрд грн. Експерти стверджують, що в цю суму були закладені величезні корупційні складові.

БОРГОВИЙ СПАДОК

В Україні працює близько 23 тисяч котелень – маленьких і великих, які виробляють тепло, в основному,спалюючи газ в котлах (всього приблизно 80 тисяч котлів). Проте майже 80 відсотків тепла виробляє лише десята частина котелень – саме ці 10 відсотків котелень і стали найбільшою проблемою для України.

Борги комунальників за газ росли як сніжний ком. За даними радника міністра Мінрегіонбуду Івана Варги, заборгованість за минулі роки на початок цього року перевищила 22,1 млрд грн.

«До цієї суми треба додати цьогорічний обсяг споживання: на 10 листопада спожито 6,2 млрд кубометрів вартістю майже 11,3 млрд грн., тобто, виходить 33,4 млрд грн. Але проведено низку заходів, завдяки чому нині борг комунальників за газ скоротився до 16,3 млрд, в тому числі, майже 5,5 млрд – за 2014 р.», – повідомив Іван Варга.

Проаналізувавши структуру боргу в 16,3 млрд грн., виявилося, що залишилося погасити нараховану різницю в тарифах для населення на 3,2 млрд грн. коштом державного бюджету. Іван Варга переконаний: до кінця року цей борг буде погашено, вже підписано відповідні протоколи.

Загалом 2014 року на погашення різниці в тарифах на комунальні послуги в бюджеті передбачили 3,8 млрд грн, але в травні додали ще 8 млрд – всього 11,8 млрд грн.

Порядок розрахунків за пільгами та субсидіями регламентує спеціальна урядова постанова (№30): Мінфін надає з державної скарбниці кошти комунальникам на погашення різниці в тарифах. Потім комунальні підприємства віддають борги за газ компанії «Нафтогаз України», звідки кошти знову повертаються в бюджет.

Для проведення бюджетних розрахунків кожне підприємство має для цього окремий рахунок. Після підписання узгоджувальних протоколів, «прогнати» державні субсидії вдається протягом одного дня. Але, незважаючи на вищезгадане різке підвищення тарифів на комунальні послуги повністю закрити боргову проблему по пільгах та субсидіях поки що не вдається. На 2015 рік на покриття різниці в тарифах у бюджеті планується передбачити 2,5 млрд грн.

З огляду на те, що за останні 3 роки борги за газ повністю не погашені, запланованих на 2015 рік коштів не вистачить для повного розрахунку муніципальних підприємств ТКГ. Тому, скоріш за все, в першому кварталі 2015 року тарифи таки доведеться ще раз підвищити.

Крім тепло-комунального господарства, зависли проблеми бюджетних організацій. Для компенсації різниці в тарифах за цей та попередні роки для міністерств освіти, оборони, охорони здоров'я тощо потрібно 2 млрд грн.

Проте в бюджеті на це кошти відсутні. Тому уряд готує відповідні пропозиції для нового складу парламенту – до проекта бюджету на 2015 рік.

ШТРАФНІ САНКЦІЇ НА СУБСИДІЇ?

Стосунки між НАК «Нафтогаз України» та комунальними підприємствами, які багато років поспіль отримують субсидії з державного бюджету на покриття різниці в тарифах, зазвичай регулював типовий договір, затверджений Кабінетом Міністрів. Але за допомогою хитрих махінацій спільно з урядовцями, три роки тому «Нафтогаз» ініціював зміни до типового договору, обклавши комунальників санкціями.

Загальна сума нарахованих штрафних санкцій, включно й на державні субсидії, сягнула на 1 листопада цього року майже 1,69 млрд грн. Ці гроші через суди «Нафтогаз» намагається «вибити» у комунальників.

Це ще одна проблема, яка згодом постане перед новим парламентом та урядом при формуванні бюджету-2015.

ЦЕ – НАША ІСТОРІЯ

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

З 25 по 30 листопада 2014 року в Українському домі функціонувала виставка «Народна війна» – експозиція про антиросійський опір українського народу в 1917–1923 роках, виконана українською та англійською мовами під керівництвом автора проекту Романа Круцика, почесного голови Київської міської організації Товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса, відомого дослідника та громадського діяча. Виставка унікальна. Мовою документів, військових мап, фотоматеріалів зафіксовані основні віхи визвольної війни на Наддніпрянщині, Кубані і в Криму, відтворено підступну, брехливу і жорстоку сутність російської тиранії та її звироднілого українонекависництва. Ті страхітливі злочини забуттю не підлягають (свого часу саме під такою назвою – «Забуттю не підлягає» – Київський «Меморіал» підготував експозицію, яка побувала в усіх областях України). Втім, сьогодні Москва такі свої притаманності демонструє світові щоденно.

Степан КУБІВ

Володимир В'ЯТРОВИЧ

Роман КРУЦИК

Мабуть, саме тому, що актуальність виставки нині аж зашкалює, на її презентацію 25 листопада прийшло багато відомих киян, журналістів, істориків, політиків. Одночасно з виставкою відбулася презентація Першого тому збірника документів «Чекістське досьє окупованої України». Фоліант у понад тисячу сторінок підготували меморіалівці на чолі з Романом Круциком і Громадський інститут національної пам яті. У ньому представлені фотокопії понад 3000 документів, так званих «Паспортів областей України» – таке собі чекістське досьє на нескорених.

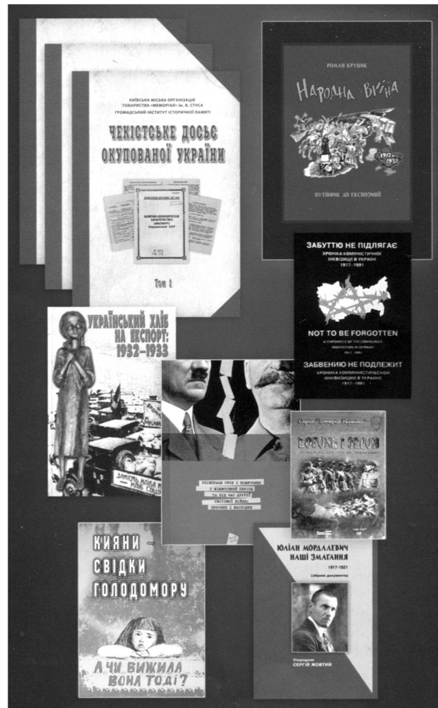
Презентацію відкрив голова Всеукраїнського товариства «Меморіал» Степан Кубів. Він закликав пам'ятати і шанувати Героїв Небесної Сотні та українських воїнів, які полягли, захищаючи Схід України від російських агресорів, і провів паралелі із визвольними змаганнями 1917–1923 років. Книгу «Чекістське досьє окупованої України» С.Кубів назвав унікальною, відзначивши вагомий внесок у її створення Романа Круцика.

«У книзі, яку ми сьогодні презентуємо, – сказав Р.Круцик, – зібрані документи, які свідчать, що Україна не припиняла боротьбу з 1917-го по 1952 рік. Є, приміром, цікаві документи, в яких самі чекісти визнають: ОУН-УПА ніколи не співпрацювали з нацистами. Більше документів буде вміщено в наступних двох томах. Нинішнє видання плануємо передати в кожний університет, де є історичний факультет, у кожну обласну бібліотеку». Розповів він і про перешкоди, які свого часу чинила російська агентура популяризації експозиції «Народна війна». Коли вперше презентували виставку, в Росії не на жарт переполошилися. Адже в Кремлі добре знали, хто ті злочинці, які організували в Україні війну, голод, репресії, – вожді червоної Росії. Путін лютував: правдива історія України несумісна з його імперськими амбіціями. «Держдума РФ терміново висловила протест і закликала заборонити виставку, – зазначив пан Куцик. – Тому коли до влади прийшов Янукович, нас стали пресувати. За наказом своїх московських господарів екс-президент доручив українофобу Вадиму Колісниченку організувати переслідування «Меморіалу» та провокації проти нього. Та попри перешкоди, нам вдалося показати «Народну війну» у 18 областях, у тому числі, на Сході».

Додамо, що під час підготовки виставки опрацьовано 238 фондів і 1325 справ. Залучено понад 300 фотознімків із Центрального державного кінофотоархіву України ім. Г.Пшеничного та інших архівних установ. Російські окупанти впродовж десятиліть (століть!) отруювали український народ псевдоісторичними інсинуаціями та відвертою брехнею з однією метою: розколоти націю. «Так з'явився міф, – підкреслив віце-прем'єр України Олександр Сич, – начебто націоналізм розколює Україну, що він – суто регіональне явище і появився на Галичині. Але це неправда! Український націоналізм народився на Сході України, він пов'язаний з постатями Міхновського, Липи, Донцова, вояками армії УНР. Свого часу американський історик Томпсон писав, що завдання кожної постколоніальної держави – написати свою, власну історію без впливу колонізаторів. Тож нині українська нація має написати свою, власну історичну правду».

Тему продовжив доктор історичних наук, професор КНУ ім. Тараса Шевченка Іван Патриляк. «Дійсно, найперші документи, заклики до визволення України, в тому числі – з під російського панування, з'явилися не у Львові, а в Києві, – сказав він. – Нещодавно мені потрапила до рук листівка Кирило-Мефодіївського братства, датована 1847 роком, в якій було гасло «За вільну Україну без кацапів!» Щодо нинішньої ситуації, то варто акцентувати увагу на наступному: в усі часи після революцій відбувався процес контрреволюції, який супроводжувався військовою інтервенцією. Так було і під час Великої французької революції, так було після революції 1917 року, теж саме ми бачимо й зараз – після Майдану Росія розпочала гібридну війну із залученням регулярної армії. Там, в Кремлі, ставлять за мету не лише не допустити відновлення історичної спадщини, але й повністю знищити Україну. Але Україна, попри путінські плани, житиме, а значить – перемагатиме».

Екс-міністр закордонних справ України Володимир Огризко високо оцінив першу книгу трьохтомника.

«Чекістське досьє окупованої України» – це книга не лише про історію, а про нас з вами сьогодні, – зазначив Огризко. – Тому вона має бути в кожній шкільній, кожній сільській бібліотеці. Кожен українець повинен мати доступ до оцифрованого матеріалу, аби ми раз і назавжди, хай може і не зараз, а через покоління, подолали наслідки колонізації».

І виставка, і книга – це відкриття в дослідженні української історії. Сьогодні, на жаль, досліджені документи архівів залишаються малодоступними для українського суспільства. Їх вкрай недостатньо використовують у школах та й у вишах. Тим часом, якщо українці врешті опанують свою правдиву історію, то збагнуть і велич своєї нації, і її неповторність на крутосхилах долі, і врешті повернуть собі гідність, а Батьківщині славу. Ну, а тим, хто прагне стати політиком чи просто рветься до влади, знання історії рідного народу допоможе уникнути помилок, або просто своєчасно відмовитися від намірів іти в політику. В цьому зв'язку доречно навести слова директора Українського інституту національної пам»яті Володимира В'ятровича, які він сказав на презентації:

«Якби Віктор Янукович хоч трохи знав українську історію, він би сто разів подумав, чи варто чинити тиск на українців і «закручувати гайки». Але він не вчив її, не знав, що українці завжди боролися, навіть в умовах тотальних репресій, тому цілком закономірно за це поплатився. Прикро, що не лише екс-президент не знає правдиву українську історію. Її не знає і світ, тому і не розуміє, що реально в Україні відбувається. Але ми це все по декілька разів проходили – була в нас і гібридна війна, і створення паралельних органів влади, і підконтрольні місцеві збройні формування, й інтервенція. В Москві історію пам'ятають краще, тому Путін діє добре перевіреними більшовицькими методами. Отже, настав час світові дізнатися правду історії. Тому дуже добре, що матеріали виставки дубльовані англійською мовою».

Виставка «Народна війна» мала дуже великий резонанс у столиці. А книгу «Чекістське досьє окупованої України», поза сумнівом, тепер з нетерпінням чекатимуть в усіх регіонах України.

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОЗИЦІЯ

ПРО ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

Заява Всеукраїнського Товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса

Українська держава переживає найскладніший, за 23-річну історію свого існування, іспит на Незалежність – випробовування війною. Наскрізь просякнуті ідеологією нацизму та фашизму, шовіністичною ідеєю вищості російської нації над іншими народами, Росія та її президент Путін не змирилися з перемогою Революції Гідності, яка, поваливши проросійський режим Януковича, підтвердила європейський вибір України і таким чином унеможливила реанімацію «імперії зла». Росія підступно анексувала Крим і, підбадьорена «успіхом», розпочала проти України досі нечувану вакханалію садизму – пропагандистського та збройного. Інтервенція російських військ в Україну супроводжується масовими розстрілами мирного населення, середньовічної жорстокості тортурами полонених, застосуванням забороненої міжнародними конвенціями зброї, випробуванням на українських військовиках новітніх російських розробок засобів масового знищення, геноцидом та етноцидними акціями, спрямованими на фізичну ліквідацію українців, «зачистку» будь-яких ознак українства – мови, культури, традицій, правдивої історії.

Політика Путіна загрожує не лише Україні, а й Європі, світовій цивілізації, оскільки у своїх злочинах проти людяності російський диктатор, як вважають експерти, перевершив Сталіна, Гітлера та інших, відомих історії, тиранів. У сучасній Росії культивується діяльність злочинців на кшталт Дзержинського, Єжова, Берії, професійних убивць і катів – енкаведистів, а їхній садизм перекваліфіковується в доброрядність. З цією метою мінюст РФ звернувся у найвищу судову інстанцію країни з вимогою заборонити діяльність товариства «Меморіал». А восьмого жовтня 2014 р. В.Путін підписав указ про надання спеціальної допомоги карателям НКВД, МВД, МГБ, які протягом 1944–1951 рр. знищували націоналістичне підпілля в Україні, Білорусі, Литві, Латвії, Естонії. Кремль доручив своїм посольствам скласти списки карателів і їхніх сімей, які в цих країнах проживають. Текст путінського указу поширюється через ветеранські організації. Всеукраїнське товариство «Меморіал» трактує так званий указ Путіна як заохочування російських бандформувань до нових злочинів проти українського народу і вимагає від Президента України, МЗС, СБУ та МВС не допустити путінських «подячних акцій» на території нашої держави.

Непокараний злочин, як відомо, породжує новий, ще страшніший. Безкарність Путіна «надихає» його на дії, несумісні з принципами співжиття націй у сучасному цивілізованому світі. Російська агресія проти України має стати перестророгою для всіх людей доброї волі і спонукати світових лідерів до рішучих дій, спроможних зупинити новітнього тирана, поки ще можна це зробити. Моральна підтримка світу багато важить для України. Проте ми ніколи не погодимося на мир «будь-якою ціною». Так звані мінські угоди не лише не принесли миру на окуповані території, а й прирекли сотні тисяч відданих Україні громадян жити в умовах «зони», де заправляють терористи.

Справді, часткове припинення вогню на Сході нашої країни дало можливість звільнити понад тисячу наших співвітчизників з полону. Адже немає нічого ціннішого за життя людей. Водночас неприпустимо, щоб предметом домовленостей про припинення вогню з українського боку стали зобов'язання, які можуть мати далекосяжні негативні наслідки. Тим більше, що маємо численні свідчення порушень домовленостей з боку терористів і російських окупантів. Знову гинуть наші воїни. Є жертви серед цивільного населення. Бойові дії на Сході України – не підстава для розподілу унітарної держави на окремі, визначені Кремлем, території. Ми виступаємо за якнайшвидше припинення війни, але не шляхом ганебних поступок. Мир не може бути досягнуто ціною капітуляції України. Хочемо, щоб нас почула і українська влада, і весь цивілізований світ.

Ухвалено 19 жовтня 2014 року звітно-виборною конференцією Київської міської організації Товариства «Меморіал» ім. Василя Стуса.

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТИ ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА

«НА НИВІ ГОСПОДНІЙ Є ДОСИТЬ МІСЦЯ ДЛЯ ВСІХ СПРАВЖНІХ СІЯЧІВ»

За час нашого чвертьстолітнього знайомства мені пощастило багато спілкуватися з Є. Сверстюком і записати чимало інтерв'ю для різних ЗМІ. Мені здавалося, що я ніколи не зможу насититися тим спілкуванням. «Заочно» я познайомився з Євгеном Олександровичем на хвилях радіо «Свобода» у далекі совєтські часи, коли заборонене слово проривалося в етер крізь систему дороговартісних споруд із глушіння сигналу. Зокрема, запам'ятав читання його знаменитої праці «Собор у риштуванні».

Зараз точно не згадаю, коли ми познайомилися не «заочно». Це було або у 1988, або 1989 році – мабуть, після його виступу на засіданні Українського культурологічного клубу. В одній з наших численних розмов я запитав, чи не думає він свої есеї, публіцистику видати окремою книжкою. «Може б Ви подивилися, упорядкували по рубриках, поредагували?» – запропонував мені пан Євген. Так розпочалася наша багатомісячна співпраця, з якої вийшла перша у незалежній Україні книжка Євгена Сверстюка «Блудні сини України» і перше видання після 1991 року, редаговане за харківським правописом 1929 року. Таким було його побажання, яке добре виконав ще один славний чоловік, на жаль, уже покійний, Олександр Рибалко… Пригадую, скільки ми разом працювали над упорядкуванням текстів і на їхній з п. Валерією квартирі на Лівобережній, і в гуртожитку на Несторівському провулку біля Львівської площі, де я з родиною тоді мешкав.

Я досі шкодую, що тодішній редактор «Пам'яток України» (саме у бібліотеці журналу побачила світ ця праця) Анатолій Сєриков дуже підвів з розміром шрифту, якістю паперу і друку. Але, незважаючи на це, «Блудні сини України» були відзначені у 1995 році Національною премією імені Т.Шевченка.

* * *

Слова у заголовку взяті з його інтерв'ю радіо «Свобода» у липні 2004 року, яке зберігається у моєму архіві. У тій передачі, присвяченій книжці Г. Могильницької «Літос (або Камінь із пращі правди на розбиття митрополичого блудослів'я)», п.Євген у притаманному йому стилі говорив прямо, не «завивав у папірчики», але не опускався до примітивних образ. Ось як він схарактеризував в одному реченні місію «працівників пера і комп'ютера»: «Розбиття блудослів'я, спростування лжесвідчень – це є елементарний обов'язок журналіста у всі часи». Торкнувшись питання канонічності РПЦ, він спочатку поставив убивчі запитання: «Якщо ви відзначаєте 500-річчя своєї церкви, а через кілька років – уже 1000-ліття, то хто ви є? Якщо ви говорите про канонічну територію і маєте на увазі захоплення чужих територій, називаючи їх своїми, то хто ви є?» І відповів: «Це навіть у політичному відношенні не витримує ніякої критики, а в духовному – це профанація… Справжня церква, та, яка має авторитет, ніколи не буде говорити про канонічність. Вона не потребує цього. Вона працює з людьми, сіє слово, піднімає, виховує. Вона не конкурує. На ниві Господній є досить місця для всіх справжніх сіячів». Є.Сверстюк вважав, що поняття «канонічність» – це суто спекулятивний прийом політичної полеміки, розрахований на те, що народ – маловіруючий, забобонний, для якого канонічність – це кругла печатка.

В іншій передачі радіо «Свобода» у травні 2003 року, присвяченій провідній верстві, Євген Олександрович охарактеризував належних до неї людей, як тих, що несуть традиційний, релігійний і моральний обов'язок, як лицарів і перших слуг нації, про яких прийнято говорити – королі, правителі, президенти не зраджують.

* * *

Коли Євген Сверстюк одержав у Бухаресті премію ЮНЕСКО для країн Центральної та Східної Європи імені відомого румунського дисидента Корнеліу Копосу «За міжетнічну і міжконфесійну толерантність» за книжку «На святі надій», а також за есей про Василя Стуса, перекладений французькою мовою, і за виступ у Сорбонні «Українські джерела російської релігійної філософії», я відразу запропонував йому інтерв'ю для «Дзеркала тижня». Його відповідь на запитання про те, як би він схарактеризував міжетнічні і міжконфесійні проблеми, зокрема, на просторах колишнього СРСР, варта цитування: «Це – авгієві конюшні, які ніколи не чистилися. Я б навіть сказав, що це – вічно пульсуючі вулкани, над якими темні сили століттями запалюють вогнища війни. Ці проблеми використовувалися завше для розпалення «класової боротьби». Особливо загострювалися міжетнічні проблеми. І хоча пролетарська революція 1917 року проголосила, що вона нібито поклала край міжетнічним конфліктам, насправді на тому місці, де були приглушені національні почуття, показав роги російський великодержавний шовінізм».

У цьому ж інтерв'ю Є. Сверстюк розповів про дещо курйозний випадок, присвячений століттю Павла Тичини, який відбувався у філармонії і на якому головував Павло Загребельний: «Він боявся надати мені слово. Мабуть, остерігався, що я «рознесу» Тичину. І коли йому все-таки довелося дати слово, він був вельми здивований, що я заговорив про Тичину як про великого поета. Але в цьому нічого дивного немає, бо у світі прийнято про великих говорити на основі їхніх великих творів, а їхні слабкості та їхні твори найгіршого ґатунку – це питання або вузьких дослідників, або ж іноді – психологів-фрейдистів».

* * *

Не одну передачу радіо «Свобода» присвятила розгромові редакції газети «Наша віра» суб'єктами у рясах від митрополита УАПЦ Мефодія (Кудрякова) у день представлення нового, «помаранчевого» уряду 4 лютого 2005 року. Нагадаю, що цей, використовуючи термінологію пана Євгена, «піп» благословляв в українській святині, Андріївській церкві, різних «кучмістів», починаючи з дружини Л. Кучми, так званих кавалерів і кавалерствуючих дам ордену святого Станіслава.

Слова Є. Сверстюка уподібнювалися скальпелеві, бо одним із його принципів було називати відверто речі своїми іменами: «Це перший випадок насильства після Помаранчевої революції, яка пройшла без насильства, а тепер якісь ряжені під попів суб'єкти вриваються у редакцію «Нашої віри», у ту редакцію, де ніхто не заходив без стуку. Виявляється, ряса є нині дуже зручною маскою. Це диявольський виклик новій владі… Цей факт увійде в історію, як перший в Україні погром першої релігійно-культурологічної, справді незалежної української газети, яка 15 років виходить успереч усім режимам. Із тим фактом також увійдуть в історію імена тих, що знали й не зупинили злочину. Це ім'я прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, міністра внутрішніх справ Юрія Луценка, віце-прем'єр-міністра Миколи Томенка… Немає даних, чи отримав інформацію про погром наш Президент. Коли не отримав, честі його канцелярії це не робить».

* * *

Мені хотілося б ще й ще цитувати зі своїх звукових архівів незабутнього пана Євгена. (Ось хоча б сказане за підсумками парламентських виборів 2006 року, але як актуально звучить: «Багато партій з'явилося, як прищі, перед виборами»). Таким чином я ніби продовжую з ним спілкуватися, пригадую, коли і за яких обставин те чи інше інтерв'ю записувалося – і його завше доброзичливий успіх, і готовність жартувати, і дивовижний спокій та впевненість вільної людини.

«Я народився, – написав він у «Блудних синах України», – під щасливою зіркою: вона висвітлювала моє обличчя і ніколи не ховала його в тінь того місця, на якому сиджу. Навіть у найтемніші дні без просвітків я відчув, що моя зірка висока – і любив її. На Становому плоскогір'ї в холодні бурятські ночі зорі такі великі, що здається – вони гріють. Як Циганське сонце. В пустелі велелюдного міста вони блякнуть, але голубе мерехтіння залишається».

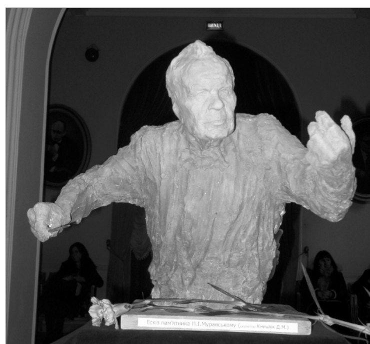
Євген Сверстюк був не лише справжнім сіячем, але й лицарем, який ніколи не зрадив націю. Саме на таких трималися, тримаються і триматимуться українське небо й українська земля.

Тарас МАРУСИК

ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

ХОРОВА АСАМБЛЕЯ ПАВЛА МУРАВСЬКОГО

27 листопада в Національній філармонії України за сприяння Міністерства культури України та Українського культурного центру був презентований мистецький проект «Хорова асамблея Павла Муравського» до 100-річчя Диригента. Перед зачарованими слухачами відбувся, без перебільшення, справжній парад найкращих хорових колективів України. А об'єднувало їх всіх те, що всі керівники колективів, які є окрасою музичної культури нашої держави, є вихованцями хорового Диригента з великої букви Павла Муравського, який, на превеликий жаль, покинув цей світ у жовтні…

Високу планку, на яку підняв рівень хорового мистецтва Великий Майстер, достойно тримають його учні: Анатолій Авдієвський – хор ім. Григорія Вірьовки, В.Курач – чоловіча капелла ім. Ревуцького, Ю.Курач – капела бандуристів ім. Г.Майбороди, Євген Савчук – капела «Думка», Юлія Ткач – хор ім. П.Майбороди Українського радіо, Микола Гобдич – хор «Київ», Павло Струць – хор «Хрещатик», Марина Сабліна – дитячий хор «Щедрик», Алла Шейко – хор хлопчиків НКМУ, керівники хорів університетів ім. Шевченка та ім. Драгоманова, а також послідовники майстра з числа студентів й аспірантів диригентсько-хорового відділення Національної музичної академії ім. П.І.Чайковського, які керували по черзі хором студентів Академії. Всі колективи показали фантастичну майстерність у виконанні і репертуару з народного фольклору, і академічного співу, й духовних творів. А на завершення всі учасники дійства під орудою Є.Савчука разом із залом виконали улюблений твір незабутнього Майстра – «Реве та стогне Дніпр широкий». Майстрів хорового диригування та всіх учасників дійства привітав Міністр культури Євген Ніщук.

Павло Іванович Муравський гідно продовжив творчий шлях свого вчителя Григорія Вірьовки, виховав кілька поколінь хорових диригентів, утвердив принципові засади акапельного академічного співу Київської хорової школи, заснованої ще Олександром Кошицем.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9